

De Grote Kunst Vriend

Lang geleden woonde er hier vlakbij de Reest een reus in ons midden. Niemand wist precies hoe oud hij was of hoe hij er uit zag, want reuzen mochten niet zomaar met mensen omgaan. Hij was geen kinderreus meer, dat kon je goed zien aan de grote voetstappen die de boeren soms zomaar vonden in de weilanden.

De reus was tot zijn grote verdriet veel te groot gegroeid om zomaar overdag met de kinderen in het dorp te kunnen spelen, en dat zou hij zo graag doen...de reus van de Reest vond het moeilijk dat hij nooit meer met iemand af kon spreken. Hij voelde zich vaak alleen.

Nu hij oud genoeg was geworden had de reus zijn eigen stukje aarde gekregen om voor te zorgen, het Noorden van Nederland. Zijn taak was het zorgen voor de natuur en dat de mensenkinderen blij waren en veilig konden spelen. Hij had het erg naar zijn zin in het Reestdal, met de prachtige natuur en die twee schattige dorpjes IJhorst en de Wijk. Maar daarnaast was er nog een andere, heel bijzondere reden waarom de reus het zo fijn vond om bij de Reest te wonen.

Dat was dat hij zich zo dicht bij zijn lieve oma voelde die hier ergens begraven was. Waar dat precies was wist de reus eigenlijk niet. Hij was nog te klein geweest toen zij een ster aan de reuzenhemel werd maar soms wist hij ineens heel zeker dat er hier nog iets van zijn bijzondere, kleurrijke oma was.

Dan zag hij een mooi gekleurd lint in een boom hangen en dacht hij aan haar mooie kleurige kleren.

Als hij het water van de Reest zag dacht hij aan haar bruine ogen, precies dezelfde kleur.

Of soms hoorde hij in de wind een lief geluid en moest hij ineens denken aan haar lach, alsof er allemaal belletjes in de wind klingelden. Dan was het net alsof Oma in de wind was en hij haar nog steeds kon horen. Zo fijn was dat.

Soms droomde hij van de prachtige verhalen die oma kon vertellen en alles wat ze hem had geleerd, over het zingen van de wind en de kleuren van de regenboog en hoe deze je altijd vrolijk kunnen maken.

Hierdoor voelde hij zich minder alleen en wist hij dat hij precies het goede plekje op de hele wereld had gekozen om te wonen.

De reus gebruikte de verhalen die zijn oma hem had verteld over de wind en de regenboog om voor de kinderen te zorgen. Dan legde hij bijvoorbeeld een mooie beschilderde tak of iets anders uit de natuur op een plek speciaal voor die ene jongen of dat meisje wat het precies op dat moment net even nodig had. Door kinderen blij te maken voelde de reus zich minder alleen. Hij had het maken van mooie dingen ook van zijn Oma geleerd. Zij was een kunstenaar en beschilderde bomen, zo mooi...!

Nog altijd vinden mensen soms mooie dingetjes van de reus tussen de bomen.

Een keer per jaar maakte de Reus speciaal voor de verjaardag van oma een mooie versierde plek ergens in de buurt van zijn bos. Elk jaar weer ergens anders.

Hij zorgde er ook altijd voor dat je de plek kon horen omdat de wind belletjes liet klingelen die hij bijvoorbeeld ophing aan windvangens of dromenvangers. Wat een lieve speciale Reus hebben we hier toch in ons midden gehad, tenminste ik denk dat hij niet meer hier woont, toch?!

Het lijkt me een mooi plan om ter ere van de reus nog één keer zo'n mooie kleurige plek ergens tussen onze dorpen te maken, daar waar de wind waait.

En dan daarmee de reus stiekem een beetje terug te laten komen op de plek waar hij altijd zo graag was.